

[Sunhild Due.]

uenig. Lad os tage til eksempel sneboldsystemet, som jeg af hensyn til dem, der ikke har læst betænkningen, skal forsøge at forklare nærmere; det er ikke særlig let, og jeg er meget ked af, at det næsten kun er ordførerne, der er her, for jeg går ud fra, at de har læst den.

Det drejer sig altså om et system, hvorefter en mand — jeg er meget glad for, at man har taget en mand som eksempel i dette tilfælde — går ind og køber et kuponhæfte med 5 kuponer; han betaler 6 kr. for det, og så går han ud og sælger disse kuponer til folk, og når de fem personer, som har købt en kupon af ham, så går ind i butikken og køber hver et nyt kuponhæfte, så kan nr. 1 mand gå ind og hente en vare til 30 kr., som han kun har givet 1 kr. for. Når de fem har været ude at sælge deres mærker til 25 og disse 25 har været henne og hente et nyt kuponhæfte, så kan også de fem gå ind og hente en vare til 30 kr., som de kun har givet 1 kr. for, og sådan bliver man altså ved; det er derfor, det kaldes et sneboldsystem. Man må altså lige have mig undskyldt; jeg kan ikke se nogen grund til, at vi skulle give grønt lys for den slags ting, og jeg kan af en særlig grund ikke se det, men det skal jeg straks vende tilbage til; jeg synes, det ville være rimeligt, at jeg citerer, med hvilken begrundelse flertallet er gået ind for det; der står ordret:

„Man har således ingen sympati for denne form for salgsfremmende foranstaltning, der lokker folk til at købe med udsigten til, at andre kommer til at betale. Det hasardmoment, der er forbundet med systemet, vil imidlertid kunne erkendes af enhver, der udviser et mindstemål af omtanke, og denne salgsmetode findes derfor ikke at indebære så væsentlige vildledende momenter eller i øvrigt at være af en så utilbørlig karakter, at en bestemmelse om forbud er tilstrækkeligt motiveret.“

Ja, det er jeg altså ikke enig i, det må I meget have mig undskyldt, for hvem er det, der kommer til at betale? Når snebolden engang standser, så sidder der en hel masse mennesker med værdiløse kuponhæfter, som de har købt, for nogle skal jo nemlig betale de ting, som de andre har fået for-

medelst 1 kr., og det bliver lige præcis de svagest stillede her i samfundet. Og I kan godt smile lidt, som jeg så hr. Jens Peter Jensen gøre, for jeg ved, jeg har sagt det før; jeg har sagt det i forbindelse med min omtale af reklamelotterierne, men det gør det jo ikke mindre sandt; det er nemlig dem, der kommer til at sidde med smerten, både de svagt begavede iblandt os og dem, der er svagt stillet på andre måder — jeg tænker på dem, der er svagt stillet økonomisk, for for dem er det nemlig en fristelse at kunne få en ting for 1 kr., som er 30 kr. værd, og det vil jeg altså simpelt hen ikke være med til at give grønt lys for, det kan jeg godt sige allerede nu.

Jeg er lige så utilfreds med det, der hedder tilgift. Det betyder altså, at en fabrikant kan lave et elendigt produkt, og så kan han i tilgift give nogle iøjnefaldende plasticdippedutter, som får folk til at købe den dårlige vare — og jeg lover jer alt om, at det bliver igen de svagest stillede, der kommer til at betale dér. Jeg synes ikke, vi kan være tjent med at gennemføre en sådan lovgivning.

Så kan man sige: ja men det bliver måske den slags sager, man vil anke over for det eventuelt kommende opinionsnævn; men den slags sager tager det jo gerne så lang tid at få behandlet, at en hel masse mennesker vil have købt den dårlige vare, inden man nogen sinde får sagen færdigbehandlet, og jeg kan ikke se nogen som helst grund til, at vi skulle begynde at indføre disse systemer.

Med hensyn til rabatordningerne har jeg naturligvis intet imod, at en forretning yder en regulær rabat på f. eks. en datomærket vare, hvor man kan se: hov, nu skal den vare altså sælges i en fart; det er i orden, men jeg er betænkelig med hensyn til de øvrige rabatordninger, man nu vil tillade.

Flertallet mener, at det, at rabatmærkerne skal kunne indløses mod kontant af udstederen, skulle være beskyttelse nok; det mener jeg ikke, særlig ikke nu da kædeforretningerne tager det omfang, de tager. For det vil jo sige, at jeg kan gå ind i en eller anden forretning i Kolding og købe en ting dér, og så får jeg udleveret nogle få rabatmærker, som er udstedt af en eller anden i København, og så skal jeg altså